Ez.ev. Az egész világirodalom legmegrázóbb elbeszélései olvasunk e héten az Írásban, amely igaz lélekemelő megindító képét festi annak a boldog családi életnek, melynek vezérei a következő nevekkel kerülnek meg az Írás: יהוה אלהי אברהם Ábrahám és Sára öregek voltak, beleöltek már a napokba, abba az időbe, amikor már nem is évekre, hanem csak napokra tekinthetnek az öregek. Ez semmi által nem zavarva, az élet munkájától megpihenve, boldog egyetértésben nélkülözték itten napsugárban, gyönyörködtek egymás erényeiben, remegve örültek egymásnak és a mellől is a élték a múltnak, még lelkünk ifjúságunk nép örömeinek. S amely lélekemelően megható a megrezgett ősmúlók családi képe, oly fájdalmasan megindító ez a szomorú kép, mely itt tárul elénk, midőn az élet munkájában elfoglalt megrezgett fiaj mellől utolsó utjára kísérjük őket, akik egyetlen támasza, ápolója, gondviselője, felvidítója, mindene voll. Három évig, hogy elkerülhetik egyetlen, munkától lelkük egyenesükben, s az élet napsugárától dett megszokott viszonyban nem ismertek örömet, csak egymásban láttak életerejüket az öregek, egymás támogatták, egymásnak panaszkodtak, csak egymástól vigasztalódtak meg az élettel. Néhány hete még könyörgött Sárának nemtelen mondta nékem, hogy csak addig szeretne élni, míg ő után gondoskodja, mástól halálával az Istennek, megáldotta vándorlásának, nem teljesítette nincs óhajtását. Ott kellett hagynia, kivel egybefonódotta az élet sok örömeinek az élet végtelen fájdalmának is. Szegény öreg, vagyálkodó részvéttel tekintünk reá, ki itt maradtál mint egy magányos bolondalan fa a Kietlen pusztaságban, mint a nomadi sivatag az élet hullámain bolyongó; ki fogja majd ezentúl gondoddal viselni, ki fogja majd ezentúl örömeid kérrel letörölni fájdalmaid könnyeit, kinek fogod majd ezentúl elpanaszolni kebled rejtelmeinek keserveit? Azt csak addig kéred, hogy elviselhesd addig a sok megpróbáltatást, Isten fogja tégod továbbra is támogatni, hogy végig menj az utadon, melyet elvezetni Isten hitvesed Isten, akinek utjait mi felfogni nem birjuk, de örök határozatában megnyugodhatunk, mert tudjuk, hogy igazság, igazságos atyánk, ki nem hagyja el árvákat, kik elhagyatottan állnak az emberek közöt. Ez a hit erősítsen téged is most, midőn igaz szeretettel imádkozunk az elhunyt örök nyugalmáért.

V.v.6. fejezetnek, ki fájdalomban megöltem keserű utánad, ki könnyel áztatod ő.t. 6. testvéreidnek, kik a testvéri szeretet gondjával körülvenek téged; 6. nővéreidnek, melyek alapítója s mindvégig ezért legelkeserebb lapja volták, mindannyiuk bánatjáért, 6. a sok szegénynek, kiket jó nővéred magyarázatlan. --

Upcelen 1903. nov. 3.

Goldschmied Mórné.

Ver I/1 34.1